

1. fejezet: Súlyos problémák

Christina

A szobámban, az ágyon ültem felhúzott lábakkal, és a tájékoztató füzetecskét böngésztem, amit az orvostól kaptam. Ölembe vettem a laptopomat, és beütöttem a keresőbe az intézmény nevét. Ott is ugyanazokat olvashattam, amit a brosúrában. Kiváló orvosok, modern környezet és hatásos gyógymódok. A képek alapján egy igazi luxus szanatóriumnak tűnt, és attól tartottam, ezt nem engedhetjük meg magunknak. Kikerestem a telefonszámukat, és másnapra kértem időpontot.

Végre kiderült, hogy mi okozza anya egyre inkább fokozódó ügyetlenségét. Nagyjából másfél éve kezdődött az egész, egy-egy elejtett pohár, vagy tányér formájában. Először annak tudtam be a dolgot, hogy mindig rohan, és csak a kapkodás eredménye, ám ezek a kis balesetek egyre gyakoribbak lettek. Egyik alkalommal, mikor kezembe adta a bevásárlólistát, értetlenül meredtem a papírlapra. Szinte olvashatatlanok voltak a máskor gyöngybetűkkel írott szavak. Evés közben pedig arra lettem figyelmes, hogy anya nehezen boldogul az evőeszközökkel. Ekkor merült fel bennem először, hogy valami baj lehet, és innentől fogva figyelni kezdtem őt.

A húgomnak nem szóltam semmit, nehogy megijesszem, és Laurának valóban nem tűnt fel változás anya állapotát illetően. A finom kézmozgásokkal volt baj. Nem tudta magát rendesen sminkelni, nehezen gombolta be a ruháit, és amikor Laura szülinapi tortáját díszítettük, át kellett vennem tőle, mert sehogy sem sikerült neki oda nyomni a krémet, ahová szerette volna.

– Anya, el kellene mennünk orvoshoz – vettem fel azon a napon.

– Miért? Csak nem beteg vagy, kislányom? – nézett rám ijedten.

– Nem, nekem semmi bajom, de veled nincs rendben valami.

Anya megtörölte a kezét a kötényébe, majd lassan lerogyott a székre.

– Szóval te is észrevetted. – Megtámasztotta a fejét az egyik tenyerében.

Leültem mellé, és megfogtam a kezét.

– Ki kell vizsgáltatnunk, mi okozza ezt nálad. Kérj időpontot az orvosunktól, és elkísérlek.

– Úgy félek – sírta el magát. – Már el akartam menni, de itt vagytok nekem ti.

– Éppen ezért kell elmenned. – Átöleltem.

– Kérlek, Laurának ne szólj róla! A tanulásra kell koncentrálnia, és nem szeretném, ha értem aggódna.

– Eddig sem szóltam neki, de ne legyél már ennyire elkeseredve, kérlek! Még nem tudjuk, mi okozza ezt nálad, és talán semmiség az egész – vigasztaltam, hiszen ő is ebben reménykedett.

– Jól van! Kérek időpontot. – Megtörölte a szemét, és elment telefonálni.

Ez a beszélgetés pontosan tizennégy hónapja zajlott le. Orvostól orvosig jártunk, akik többnyire csak találgattak. A legtöbben Parkinson-kórra gyanakodtak, míg mások csak egyszerű kimerültségre vagy idegrendszeri problémákra. Mindenféle kezelést és gyógyszert írtak fel, mi pedig végigcsináltuk mindegyiket, de semmi javulás nem történt. Egy idő után természetesen Laura is észrevette, hogy baj van, főleg, miután anya kába volt a sok gyógyszertől.

Már a sokadik specialistánál jártunk, aki végre felállította a diagnózist. Anya ataxiában szenvedett. A perifériás idegei károsodtak, és ez okozta nála a bizonytalan, ügyetlen mozgást. Az orvos szerint további vizsgálatokra lenne szükség, és azt az intézetet ajánlotta, ahová az időpontot kértem. Állítólag ott sikeresen kezeltek már ataxiában szenvedő betegeket, és ha meggyógyítani nem is tudják őket, megállíthatják a folyamatot. Muszáj lesz megpróbálnunk, hiszen anya még csak ötvenöt éves. Túl fiatal ahhoz, hogy beteg legyen.

Akkor este átmentem Laura szobájába. A húgom az asztalánál most is a könyveket bújtja. Másodéves joghallgatóként meglehetősen komolyan vette az iskolát. Annak ellenére is jó jegyeket szerzett, hogy sokat eljárt szórakozni a barátaival.

– Kértem időpontot a szanatóriumba holnapra. – Leültem a kissé gyűrött, rózsaszín ágytakaróra.

Laura felém fordult.

– Anya hol van?

– Alszik. Elégge kimerült a vizsgálatok miatt, és szerintem éjszaka sem sokat aludhatott, biztosan ideges volt.

– Úgy sajnálom szegényt. Bárcsak többet tudnánk tenni érte – sóhajtott könnybe lábadt szemekkel.

– Most már legalább tudjuk, mi a baja. Ez nagy előrelépés. Meg fogjuk találni a módját, hogy meggyógyítsuk – vigasztaltam, hiszen én is ebben reménykedtem.

– Majd felhívsz, ha beszéltél velük?

– Persze, de kettőre megyek, és szerintem már hazaérsz, mire végzek. Hagylak is tanulni. – Felálltam.

– Készítetek valami vacsorát, mire anya felébred.

– Kösz, Chris! – fordult Laura újra a könyvei felé.

Jó testvérek voltunk, és korban sem álltunk túl messze egymástól. Én huszonöt, Laura pedig húsz éves. Apa nélkül nőttünk fel, pontosabban tíz évig velünk élt anya egyik pasija, de végül szétváltak az útjaik. Férfi csak igen ritkán bukkant fel a házunkban, azok is kizárólag az aktuális barátaink voltak. Jelen pillanatban egyikünknek sem volt senkije. Laura az egyetem mellett nem igazán sok időt fordított a fiúkra, én pedig fél éve léptem ki egy hosszabbnak mondható kapcsolatból, és egyelőre nem is szándékoztam elkötelezni magam.

Már elkészült a vacsora, és Laura is az étkezőben ült, de anya még mindig aludt. Óvatosan nyitottam be hozzá. Leültem mellé, és kedvesen megsimogattam a karját.

– Főztem vacsorát. Gyere, te is egyél velünk.

– Ilyen sokáig aludtam? Miért nem ébresztettél fel hamarabb? – Anya felült, és megdörzsölte a szemét.

– Legalább pihentél egy jót.

Az asztalnál ismét szemügyre vettem anyát, miközben ők Laurával a suliról beszélgettek. Még mindig vonzó nőnek tartottam. Vörösseszőke haját általában kontyba tűzve hordta, és amíg a betegség fel nem ütötte a fejét, kimondottan csinosan öltözött. Kettőnk fizetéséből éltünk, így tulajdonképpen egész jól megvoltunk. Most azonban már többnyire csak az én keresetem maradt. Anya korábban titkárnőként dolgozott, de fel kellett mondania, mivel sem a kézzel írás, sem a gépelés nem ment már neki rendesen. Jelenleg csak hétvégenként dolgozott az egyik bevásárlóközpont ruha üzletében, de amit ott keresett, az édeskevés. Szerencsére Laura ösztöndíjjal tanult, ezért az ő jövője nem került veszélybe, de egyelőre fogalmam sem volt, miből tudjuk majd fedezni anya gyógyíttatását.

Sajnos én is pályakezdőnek számítottam, és legalább két-három évet le kellett volna húznom a bankban ahhoz, hogy előléptessenek. Jelenleg a lakossági hitelosztályon dolgoztam, de gyakran behívtak szakértőnek céges hitelek elbírálásához is, ezzel előre vetítve a jövőmet. Soha nem állítottam, hogy álmaim munkája ez, de a számokhoz jól értettem, ezért is választottam a pénzügyi pályát. Gyakran elszomorított, amikor nehéz helyzetben lévő emberekkel találkoztam, akik kénytelenek voltak pénzügyi segítséget igénybe venni, hogy megoldják a problémájukat. Most pedig már előre féltem attól, hogy mi is ilyen helyzetbe fogunk kerülni.

Másnap délben, mint általában mindig, elmentem ebédelni a kollégáimmal, utána beültem a kocsimba, hogy felkeressem azt az intézményt, amelytől oly sokat vártam. A szanatórium a városon kívül esett, így éppen csak, hogy odaértem két órára. A látogatók számára fenntartott helyen parkoltam le, majd gyalogosan sétáltam át a csodás kerten keresztül a modern épületbe. A portán felkísértek az egyik orvos irodájába, és várakozás nélkül, azonnal fogadtak. Nagyvonalakban elmagyaráztam, miért jöttem, majd odaadtam az orvosnak anya összes leletét. A középkorú férfi sokáig tanulmányozta a papírokat, aztán visszaadta.

– Jó helyre irányították, miss Benson. Intézményünkben minden rendelkezésre áll ahhoz, hogy sikeresen kezeljük az édesanyja betegségét. Az általános tapasztalat az, hogy egy ilyen komplex kezelés – a szükséges vizsgálatokkal együtt –, nagyjából fél évet vesz igénybe – közölte barátságosan az orvos.

– Értem. Tehát, fél évre kellene befeküdnie?

– Igen, így van. De ne ijedjen meg. Az édesanyja jól fogja magát érezni nálunk. Adok egy tájékoztatót, amiben mindent megtalál. – Felém nyújtott egy ugyanolyan füzetecskét, amit korábban is kaptam.

– Köszönöm, már van egy ilyenem.

– Rendben. Egy nővér körbevezeti az épületen, és elmondja, pontosan milyen kezelések várhatóak, valamint a költségekről is tájékoztatni fogja önt. Amennyiben pedig úgy döntenek, hogy belevágnak, akkor bátran keressen, mert én leszek az édesanyja kezelőorvosa. – A kezembe adta a névjegyét.

– Értem. Van még valami, amiről esetleg tudnom kellene? – kérdeztem, mielőtt elindultam volna.

– Nos, igen. Az ataxia gyakran genetikai betegség, ezért elsődlegesen ezt fogjuk kivizsgálni.

Ezt nem igazán akartam hallani. Így is rengeteg bajunk volt, nem hiányzott, hogy még több legyen.

– Ez azt jelenti, hogy örökölheto?

– Sajnos igen, de ne szaladjunk ennyire előre. Csak azért említettem meg, hogy erre is készüljön fel. Lehetséges, hogy önnél is vizsgálatokat kell elvégeznünk a későbbiekben, vagy ha van testvére, akkor nála szintén.

– Igen, vagy egy húgom – bólintottam feszülten.

– Látom, hogy megijedt, miss Benson, de felesleges idegeskednie. Ha esetleg úgy lenne, akkor is van rá megoldás. De térjünk vissza erre akkor, ha aktuális lesz.

Egyáltalán nem nyugodtam meg, de elköszöntem az orvostól. Felesleges lett volna tovább boncolgatnom a témát, hiszen még semmi sem biztos. Még az sem, hogy anya valaha bekerül ide.

A nővér már kint várt, és végigvezetett az egész épületen. A szanatóriumban valóban minden megvolt ahhoz, hogy az ember ne egy kórházban, hanem sokkal inkább egy pihentető üdülésen érezze magát.

A sétánk végén a nővér visszakísért a portához, ahol már a pulton feküdt a kinyomtatott papírlap a részletes listával a költségekről. Megköszöntem az idegenvezetést, és csak akkor mertem megnézni, mennyibe fog kerülni mindez, mikor beültem a kocsiba. Egyből a végösszeget kerestem, és ha nem ültem volna, akkor biztosan meg kellett volna kapaszkodnom valamiben.

Az összeg, amit láttam olyan magas volt, hogy rögtön kétségbeestem. Ezt képtelenek leszünk kifizetni. A vizsgálatok, a gyógyszerek, a teljes ellátás, mind-mind hatalmas összegekre rúgott, még úgy is, hogy valamennyit fedez a biztosító. Noha a végére odabiggyesztették, hogy ez némileg csökkenhet, ha kevesebb vizsgálatot kell majd elvégezni, de akkor is túl sok volt. A felét kellett előre befizetni, a maradékot pedig hat havi részletben.

A könnyeimmel küszködve vezettem haza, és végig azon törtem a fejem, hogyan tudnánk előteremteni ennyi pénzt. Ekkora hitelt nem vehettem fel, és nem is tudtuk volna miből törleszteni. Ha eladnám a kocsimat, az öreg járgány ára csak a költségek töredékét fedezné. Egyből arra gondoltam, bárcsak lenne valami gazdag rokonunk, aki segíthetne, de senkink sem volt. Magunkra voltunk utalva.

Mielőtt kiszálltam volna, gondosan eldugtam a papírt a táskámba. Nem mondhattam el anyának. Azt fogom hazudni, hogy csak később tudják elkezdni a kezelést, mert teltház van. Időt kellett nyernem, hogy kitalálhassam, honnan kerítsünk elő ilyen sok pénzt.

A családom az asztalnál ülve várt rám, és amint beléptem az ajtón, Laura azonnal felpattant.

– Végre már! Mesélj, mit mondtak? – kérdezte türelmetlenül.

Anya szemében megcsillan a remény, amibe a szívem máris belesajdult.

– A hely szuper. – Ledobtam a táskámat, és bementem a konyhába egy pohár vízért, mert úgy éreztem, kiszáradt a torkom.

Laura utánam jött.

– És?

– Addig bírsz várni, amíg megiszom? – szóltam rá ingerülten.

– Laura, hagyd már levegőhöz jutni a nővéred! – fedtte meg anya a húgomat.

Laura duzzogva dobta le magát a székre.

– Szóval, a hely tényleg remek, és nagyon barátságosak voltak – kezdtem bele, és leültem hozzájuk az asztalhoz. – Az egyik orvossal beszéltem. Megnézte a leleteidet, és azt mondta, tudnak segíteni.

– Hála az égnek! Ez baromi jó hír! – örvendezett Laura.

– És mi a bökkenő? – kérdezte anya, mintha csak átlátott volna rajtam.

Zavartan elmosolyodtam. Gyűlöltem ezt a helyzetet.

– Nincs semmi bökkenő. Mindössze annyi, hogy nem tudnak azonnal fogadni, de szólnak, ha felszabadult egy hely.

Utáltam hazudni, és nem is igazán ment jól. Most is úgy éreztem, az arcomra van írva, hogy nem mondok igazat. Kínomban kiemeltem egy narancsot az előttünk fekvő tálból, és elkezdtem megpucolni, amitől azonnal kellemes narancsillat lengte be a konyhát.

– Kérlek, meséld el, pontosan mit mondtak – kérte anya lágyan.

Nem hittem volna, hogy miután végre kiderült, mi anya betegsége, sokkal nagyobb problémákkal fogunk szembesülni. Minden csak a pénz körül forgott.

– Túlságosan sok mindent nem tudtam meg. A kezelés nagyjából fél évet vesz igénybe. Ennyi időre kellene majd befeküdnöd. Először vizsgálatokat végeznek, aztán pedig elkezdődik a terápia – vettem a számba egy meglehetősen savanyú gerezdet.

Anya a fejét rázta.

– Az borzasztóan sok. Ilyen hosszú időre nem hagyhatlak itt benneteket.

– Ugyan már, anya! Nem vagyunk gyerekek! – hurrogta le azonnal Laura, és közben ellopta tőlem a narancs felét.

– Így van – bólogattam egyetértően. – Ráadásul az egész olyan lesz, mint egy üdülés. Van medence, szauna, számtalan foglalkozás, és csodálatos a kertjük is. Bármikor meglátogathatunk, nincs korlátozva. Igazi kikapcsolódás lenne. – Átnyúltam az asztal fölé, és megfogtam anya kezét.

– El kellett volna mennem veled. – Mély levegőt vett, amivel talán a sírását próbálta visszatartani, majd hátradőlt a széken.

– Nem tudtam volna megoldani, hogy eljöjtek érte. Így is alig értem oda a megbeszélrt időpontra. Egyébként meg, végig idegeskedtél volna, hogy vajon mit mondanak – magyarázkodtam.

– Oké, oké, de a lényegről még nem beszéltél. Mennyibe fog ez kerülni nekünk? – tette fel anya azt a kérdést, amivel ismét csak hazugságra kényszerített.

– Pontos összeget még nem tudok, de amit említettek, az vállalható, és ráérünk havi részletekben fizetni. Állítólag ez függ a vizsgálatok számától, és majd csak akkor pontosítanak, ha már ott vagy. De ne feledd, ott a biztosításod is! – hadartam, de közben nem mertem a szemükbe nézni.

Nem tudtam, mennyire hihető az előadásom, de ilyen rövid idő alatt ennyire futotta tőlem.

– Nem gond. Meg fogjuk oldani. Ha kell, én is tudok munkát vállalni az egyetem mellett – jelentette ki Laura magabiztosan.

Szeretetteljesen néztem a húgomra. Őt majd be kell avatnom, mert a segítségére lesz szükségem az ötleteléshez. Már előre féltem, amiért el fogom keseríteni őt.

– Köszönöm, lányok. Olyan jó, hogy itt vagytok nekem – szorította meg a kezünket anya.

– Akkor most nincs több búslakodás, oké? Már tudjuk mi helyzet, és azt is, hogy van rá megoldás. Innentől kezdve csak vidám arcokat szeretnék látni – próbáltam felvidítani őket, de főleg anyát, mert tényleg nagyon maga alatt volt az utóbbi időben.

– Igen. Ígérem, nincs több szomorú arc – bólintott könnyes szemmel.

Laura szeme felcsillant.

– Mit szólnátok, ha együtt sütnénk valami fincsi csokis sütit?

– Én benne vagyok – bólintottam, majd anyára néztem, ő pedig az asztalra csapott.

– Csináljuk!

Csak este mentem át Laurához. Kivételesen nem tanult, hanem az ágyban ülve, fejhallgatóval zenét hallgatott. Amikor meglátott, letolta a tarkójára a készüléket.

– Mi az? Miért vágsz ilyen gyászos képet?

– Beszélünk kell! – Leültem mellé az ágyra.

– Miről?

– Délután nem mondtam igazat, mert nem akartam anyát felzaklatni. A kezelés iszonyat sokba kerül, és nekünk nincs annyi pénzünk.

– Ne már, Chris! – jajdult fel a húgom. – Mégis mennyibe fog kerülni?

Kivettem a farzsebemből az összehajtott papírlapot, és odaadtam neki. Laura gyorsan átfutotta a számokat, majd mikor megpillantotta a végösszeget, az ő szemei is elkerekedtek.

– Jézusom, ez tényleg rohadt sok! Akkor most mi lesz? – kérdezte.

– Nem tudom. Azért árultam el neked, hogy találjunk ki valamit együtt. A felét kellene összeszednünk, a másik felét pedig ráérünk részletekben, bár arra sincs még ötletem.

A húgom rögtön magába roskadt, majd újra megnézte a papírlapot, mintha csak meg akarna győződni róla, tényleg jól látta-e.

– Nem tudsz hitelt felvenni? Mégis csak egy bankban dolgozol – bökte ki az első dolgot, ami eszébe jutott.

Megráztam a fejem.

– Ekkorát nem, és ne feledd, hogy azt is törleszteni kellene.

– Akkor vegyük számba, mit tudnánk eladni. Írjunk listát, és...

– Laura! Bármilyen is adunk el, nem fog összejönni ennyi – lohasztottam le a lelkesedését, habár nem szívesen tettem.

– De ki kell találnunk valamit, Chris! Anyáról van szó! – Kétségbeesésében elsírta magát.

Már csak ez hiányzott. Nem elég, hogy anyát kellett pátyolgatnom, most még Laurát is. Ideges lettem, de nem rájuk, hanem a helyzetre.

– Azt hiszed, én nem tudom? Egyfolytában pörög az agyam, mióta megkaptam ezt a rohadt listát, de fogalmam sincs, mit csinálhatnánk.

– Adjuk el a lakást – kapaszkodott már az utolsó szalmaszálba is Laura.

– Igen, erre én is gondoltam, de utána mi lenne? Ha bérlünk egyet, akkor a fél keresetem rámenne, és nem tudnánk miből megélni.

– Majd megoldjuk valahogy. Chris, kérlek! Ha nincs más, akkor adjuk el. Én hajlandó vagyok lemondani mindenről.

Annyira szívbemarkoló volt így látni őt. Átöleltem, és egy ideig csak csendesen sírdogáltunk. Később felálltam, hogy zsebkendőt vegyek ki.

– Adjunk magunknak egy hetet, és gondolkozzunk. Rendben? Hátha mégis eszünkbe jut valami.

Tényleg nem akartam eladni a lakásunkat, mert akkor kilátástalan helyzetbe kerültünk volna. Két évvel ezelőtt még azt fontolgattam, hogy külön költözők tőlük, hisz mégis csak egy felnőtt nő voltam, de közbeszólt anya betegsége. Nem hagyhattam magukra őket. Laurának még majdnem három év maradt vissza az egyetemről, és ha anyát nem tudják meggyógyítani, vagy legalább megállítani a folyamatot, akkor esély sincs arra, hogy addig önálló életet kezdhessek. De most ez volt a legkisebb problémám.

– Oké! Addig keresgélek munkát, mert úgyis szükség lesz rá – egyezett bele Laura.

Egész éjszaka csak forgolódtam, sehogy sem jött álom a szememre. Csináltam egy listát, ahogy Laura is javasolta, és számba vettem mindenünket, amit pénzzé tudnánk tenni. Ha mindent sikerülne is eladnom, az csak egy havi kezelést fedezne, és akkor hol van a többi öt hónap? Hitelt sem akartam felvenni, hiszen ez volt a szakmám, ezért pontosan tudtam, mivel jár majd. Csapdába kerülnénk, és eladósodnánk.

Három nap telt el úgy, hogy semmi előrelépés nem történt az ügyben. Mindketten munkát kerestünk, és mivel csak éjszakai állás jöhetett szóba, ez igencsak korlátozott bennünket. Három helyre mentem el,

ahol pincérnőt vagy pultost kerestek, de egyik sem fizetett annyit, hogy megérje elvállalni. Arról nem is beszélve, elképzelni sem tudtam, hogy bírnám a napi tizennégy-tizenhat óra talpalást.

Anya tényleg félretette a szomorúságot, és minden nap jókedvűen várt haza bennünket. Újra csinosan öltözött, finomakat főzött, és reggelente futni is eljárt, mint régen. Ennek az egynek tudtam örülni, de mindannyiszor elszomorított, ha arra gondoltam, hogy előbb-utóbb el kell mondanom neki az igazat.

Péntek délután Laura titokban behívott a szobájába. Abban a reményben mentem be hozzá, hogy hátha mégis csak sikerült valamit kitalálnia. Mondjuk, fogalmam sincs, milyen csodára vártam.

– Ma este elmegyek egy helyre, ahol állítólag pizok jól fizetnek – árulta el Laura bizalmasan.

– Milyen helyre? – Csípőre tett kézzel megálltam a szoba közepén.

– Egy éjszakai bár, ahová csak a gazdagok járnak.

Azonnal rossz előérzetem támadt.

– Honnan tudsz te ilyen helyekről, Laura? – vontam össze a szemöldököm.

– Az egyik barátnőm, Liv ismerőse ott dolgozott. Tőle hallottam, hogy alkalmazottat keresnek – Laura a könyveit pakolgatta. – Azt mesélte, hogy a fizetés mellé legalább ugyanannyi borravalót is adnak.

– Milyen munka lenne ez? – faggatóztam tovább még mindig gyanakodva.

– Egyszerű felszolgálót keresnek, de nagyon fontos a jó megjelenés, hisz egy luxushelyről van szó – magyarázta a húgom nagy átéléssel.

Laura megjelenésével nem volt semmi gond, hiszen meglehetősen szép lány. Hosszú barna, egyenes haj, mandulavágású sötét szemek, kedves arc, és hozzá szuper csinos testalkat. De épp emiatt féltettem. Túl fiatal volt még, és egy ilyen helyen ki tudja, milyen ajánlatokkal bombázzák majd a pénzes férfiak.

– Nem tartom jó ötletnek, Laura – ingattam a fejem.

– Egyelőre csak megnézem milyen. Az sem biztos, hogy felvennének. – Megtámasztotta az íróasztalát, és engem bámult.

– De ugye nem egyedül mész oda?

– Nem, dehogy! Liv, és pár másik lány is jön velem. Utána beülünk együtt valahová. Csak egy sima állásinterjú lesz, semmi több, úgyhogy ne idegeskedj, Chris!

Leengedtem a karomat.

– Gondolom, anyának egy szót se.

– A munkáról semmit, de azt tudja, hogy este elmegyek. És most hagyj, mert készülődniöm kell! – terelt ki sietősen a szobájából.

Nem jó érzésekkel mentem vissza anyához a nappaliba. Valamilyen sorozatot nézett a tévében. Leültem hozzá, és úgy tettem, mintha szintén nézném, de közben a gondolataimba mélyedtem. Talán nekem kellene elmennem, ha tényleg olyan jól fizetnek, mint ahogy Laura állította. Mégis csak idősebb vagyok, és tudtam kezelni a nem kívánt helyzeteket. Laura túl fiatal az ilyesmihez. Viszont ismertem már a húgomat. Ha ő egyszer a fejébe vesz valamit, nem tudom eltántorítani tőle.

– Nézzenek oda, milyen csinos valaki! – dicsérte meg anya a szobájából kilépő Laurát.

– Köszí, anya! Liv azonnal itt lesz értem, úgyhogy rohanok – hadarta, miközben a szandálját csatolta be.

– Mikor jössz haza?

– Legkésőbb tizenegyre itthon leszek.

– Akkor jó szórakozást, szívem! – engedte útjára anya, majd hozzám fordult. – Megvárod? Korábban lefeküdnék, tudod, nekem holnap munka.

– Persze, úgysem szoktam sokkal hamarabb elaludni – bólintottam.

Alig múlt nyolc óra, és anya tényleg elment lefeküdni. Én még egy ideig bámultam a tévét, majd bementem a szobámba olvasni, ami annyira lekötött, hogy észre sem vettem, mennyire eltelt az idő. Éjfél körül kukkantottam rá a telefonomra. Laura még nem ért haza, ezért megcsörgettem, de ki volt kapcsolva. Ettől persze rögtön elfogott az idegesség. Laura nem szokott késni, ha valamit megígér, az általában úgy is

van. Vártam még tíz percet, majd újra megpróbáltam, de ugyanaz fogadott a vonal túlsó végén. Ezután Livnek küldtem egy üzenetet.

Chris: Merre vagytok? Laura még nem ért haza.

Pár percet kellett várnom, mire megérkezett a válasz.

Liv: Kitettem a bárnál, azóta nem beszéltünk.

A gyomrom görcsbe rándult. Tehát Laura egyedül ment oda.

Chris: Küldd el a címet!

Amíg a válaszra vártam, gyorsan átöltöztem. Most már valóban aggódtam. Valami biztosan történt, amiért Laura nem ért még haza, és a telefonját is kikapcsolta. Lábujjhegyen osontam ki a lakásból. Idegesen ültem be a kocsiba, és elhajtottam a megadott címre.

2. fejezet: Az ajánlat

Brandon

Az irodámban ültem, és a meghívót nézegettem. El sem akartam hinni, hogy Alexa férjhez fog menni. *Ilyen gyorsan eltelt volna az idő?* Nemrég még kislány volt, most pedig az oltár elé vezeti egy számomra ismeretlen fiú. Mert bizonyára fiú lehet, nem pedig férfi, hiszen Alexa is olyan fiatal még. Csak huszonegy éves, és sehogy sem értettem, miért megy ilyen hamar férjhez. Talán teherbe esett, de azt a nővérem biztosan elmondta volna nekem. Habár mostanában túl sokat nem beszéltünk egymással.

A meghívó jó alkalomnak bizonyult arra, hogy újra felhívjam őt. Fülemhez emeltem a telefont, székkemmel átfordultam, és a hatalmas üvegfal mögött elterülő, nyüzsgő várost szemléltem.

– Nahát, Brandon! Csak nem eszedbe jutottam? – szólt bele a nővérem.

– Sokszor eszembe jutsz, Sarah, de ma különösen sokat gondoltam rád, mivel kaptam egy meghívót – forgattam a kezemben a dombormintás, fényes papírlapot.

– Meglepődtél, igaz? – nevetett fel Sarah.

– Hogyne lepődtem volna meg! Az unokahúgom férjhez megy, és csak most tudom meg – feleltem enyhe rosszállással a hangomban.

– Talán, ha gyakrabban meglátogatnál bennünket, vagy esetleg felemelnéd a telefont, ahogy most is – vágott vissza Sarah.

– Tudod jól, hogy sokat dolgozom, de inkább mesélj erről az esküvőről. Miért ilyen gyorsan? Egyáltalán mióta járnak együtt? – Visszapördültem, a meghívót ledobtam az asztalra, és felálltam.

– Alexa ragaszkodott hozzá. Szerelmes. Szerinte az egyetemet feleségként is be tudja fejezni, és szeretne már önálló életet.

Ezt meg tudtam érteni. Alexa és az apja kapcsolatát nem mondanám túl ideálisnak. Donald túl szigorúan fogta a lányát, és soha nem úgy bánt vele, mint egy igazi apa, és emiatt mindig nagy volt a feszültség közöttük. Na meg más egyéb dolgok miatt is, amire nem szívesen gondoltam. Nem csodáltam, hogy az unokahúgom menekült otthonról.

– Talán igaza van, de azért élhetett volna még egy kicsit. – Kinyitottam az ajtót, és intettem a titkárnőmnek.

– Ahogy te is, Brandon? – szólt vissza a nővérem.

– Ne kezdjék ezt el, Sarah! – A szemem forgatva sétáltam vissza az asztalhoz.

– Oké, nem kezdem. Szeretném, ha eljönnél hozzánk két hétre. Régen találkoztunk, és Alexának is hiányzol.

A kérés meglepett. Eszemben sem volt két hétre leutazni hozzájuk. Visszaültem a székembe. A telefonom halk pittyegéssel jelezte, hogy üzenetem érkezett.

– Nem fog menni. Nem hagyhatom itt a céget ilyen hosszú időre – próbáltam valamilyen kifogást találni.

– Gondoltam, hogy a munkára fogod majd. Ott tudod hagyni, ha akarod. Az a cég nélküled is jól megvan. Mi vagyunk a családot, Bran. – Sarah ezzel akart hatni rám, és mint általában, most is sikerülni fog neki.

A titkárnőm jött be, kezében egy csésze kávéval. Mosolyogva tette le elém. Egy biccentéssel köszöntem meg neki.

– Egy hét, oké? – egyezkedtem, és megillatoztam az erős feketét.

– Kettő. Alexa téged akar tanúnak. Meg kell ismerned a fiú családját is. Jövő hétvégére szerveztünk egy partit, és részt kell venned rajta! – közölte Sarah ellentmondást nem tűrő hangon.

Ez valójában jólesett. Az unokahúgomért bármit megtettem volna.

– Jól van, megint győztél. Ott leszek – adtam fel, és belekortyoltam a forró italba.

– Köszönöm, Brandon! Várni fogunk.

Megnéztem az üzenetem, majd lehúztam a maradék kávémat, és rögtön elindultam haza.

Péntek késő délután volt. Egy hetem maradt, hogy mindent elrendezzek a cégnél, és még kerítenem kellett egy partnert is, mert nem akartam egyedül menni az esküvőre. A családom nem túl szórakoztató, úgyhogy kell valaki, akivel jól érezhetem magam. De most először is egy fontos kártyaparti várt rám az üzlettársaimmal, majd hazafelé beugrok Louis-hoz, hogy ajánljon valakit.

Éppen csak annyi időre mentem haza, hogy átöltözzek, és fél óra múlva már újra kocsiban ültem. Szerettem ezeket az összejöveteleket. Játék közben nem beszéltünk az üzletről, de minden másról igen. Ismertük egymás magánéletét, és gyakran a legbizalmasabb dolgainkat is megosztottuk a másikkal. Így pontosan tudtam, kinek van szeretője, ki vonzódik a saját neméhez, kinek mi a perverziója, vagy épp kit csalt meg az asszony. Mindezt bizalmasan kezeltük, mert ami a kártyaszobában elhangzott, az ott is maradt. Ez a bizalmi kapcsolat az üzleti ügyeinkre is jó hatással volt. Rendkívül jól tudtunk összedolgozni, és igen sikeresek lettünk.

Miután elárultam nekik, hogy két hétre lelépek az esküvőre, még hozzá egy bérelt nővel, ezen az estén én lettem a téma. A társaság egyik fele azzal húzott, mikor állapodok meg végre, míg a másik fele – főleg, akiknek feleségük volt – úgy vélekedett, én csinálom jól, és szívesen lettek volna a helyemben.

Egyáltalán nem zavart, amiért rajtam élcelődtek. Pontosán tudtam, hogy mi jó nekem. Korábban akadt néhány tartós kapcsolat, de mindannyiszor csúnya véget értek, és minden esetben az én hibámból. Soha nem bírtam a véremmel, és mindegyik lányt megcsaltam. A harmadik ilyen után úgy döntöttem, nem csapok be többé senkit, és addig nem kezdek komolyabb kapcsolatba, amíg nem érzem magamat alkalmasnak rá. Harmincegy évesen még nem maradtam le semmiről. Szerettem élni, szerettem a nőket, és a nők is szerettek engem.

Későre járt már, amikor elköszöntem tőlük, és Louis bárja felé vettem az irányt. Nagyjából egy éve rendszeresen igénybe vettem a lányai szolgáltatásait, és így a kapcsolatunk egészen baráti alakult. Louis eszközt lányokat foglalkoztatott, és a bárjában lehetett kibérelni őket. Igazi luxus szépségek fordultak meg nála, akik nem bújtak ágyba akárkikkel. Persze ez a fajta szórakozás nem egy olcsó multság, de a saját barátnők sem kerültek volna kevesebbe, és így legalább változatosnak mondható szexuális életet élhettem. Amikor egy új lány került Louis-hoz, engem hívott először, és ha kedvem támadt hozzá, akkor beavathattam. Naná, hogy mindig éltem a lehetőséggel!

A sofőröm közvetlenül a bár előtt tett ki, és amint beléptem a hangulatos félhomályba, nők tucatja fordult felém mosolyogva. Nagy részükkel már volt kapcsolat, így a távolból is ismerősként üdvözöltek. A lépcső felé sétálva eleresztettem néhány kedves mosolyt feléjük, majd felmentem Louis irodájába.

– Brandon! Micsoda kellemes meglepetés! – állt fel a kopasz, testes férfi, hogy üdvözljön.

– Gondolom, sejtetd miért vagyok itt. Üdv, Lou! – Kezet fogtam vele.

Nem kellett, hogy hellyel kínáljon. Otthonosan helyeztem magam kényelembe a fekete bőrfotelben.

– Ma éjszakára vagy későbbre szeretnél valakit? Mert, ha ma éjszakára, akkor épp az előbb késted le az egyik új lánykámat – kopogtatta meg méreletes pecsétgyűrűjével az asztalát.

– Nem hívtál.

– De igen, csak ki vagy kapcsolva, barátom. Azt hittem, ezért jöttél. – Húsos ujjait összekulcsolta maga előtt.

El is felejtettem, hogy játék közben mindig kikapcsolom a telefont. Kivettem a zakóm zsebéből, és miután visszakapcsoltam, láttam a három nem fogadott hívást Louis-tól. Visszacúsztattam a zsebembe a készüléket.

– Mindegy is, nem ma éjszakára akarom. Két teljes hétre kellene valaki, aki jó társaság, és persze másban szintén remekel – néztem várakozóan a barátomra.

Már ismerősként üdvözöltem a felcsillanó tekintetét. Két hét sok idő, és még több pénz. Nem volt kérdés, mi járt a kopasz fejében. Ezért is tartott a barátjának. Sok lóvét hagytam nála.

– Szinte az összes lányomat ismered, így felesleges lenne ajánlanom bárkit – tagolta lassan a szavakat.

– Igyál lent valamit, és válaszld ki te magad. Nyugodtan megtárgyalhatod vele a részleteket is. Megbízok benned – nézett rám jelentőségteljesen –, majd később elrendezzük a dolgokat, és természetesen a vendégem vagy, barátom. Ha pedig nem találsz kedvedre valót, akkor gyere vissza, és átnézzük a többieket, akik nincsenek itt – tette hozzá.

Én is jobbnak láttam, ha magam választom ki az útitársamat, és kedvem is volt még kicsit iszogatni.

– Oké, kösz, Lou! – nyújtottam felé a kezem. – Akkor majd jelenkezem.

Lesiettem a lépcsőn, és leültem a szokásos helyemre. Általában a legsötétebb asztalok voltak a legcsendesebbek, és egyben a legdiszkrétebbek is. Mindig a pulttal szemközt helyezkedtem el, ahonnan szemmel tarthattam a helyiséget.

Sok lány lézengett bent, és vendégek is jócskán ültek az asztaloknál. Mindegyik jól szituált, tömött pénztárcájú férfi volt, akik hozzám hasonlóan, a könnyed szórakozást keresték.

A pincér tudta, mit szoktam inni, kérés nélkül hozta az italomat.

– Jó estét, Mr. Howell! A szokásos whisky jéggel. Egészségére!

– Köszönöm, Tom! – biccentettem.

Kicsit olyan volt ez a hely, mintha hazajárnék. Ismerték a szokásaimat, pontosan tudták mit lehet és mit nem. A lányok tisztában voltak azzal, hogy kérés nélkül nem ülhetnek le hozzám, kizárólag csak, ha hívtam őket. Ezt azért veztettem be, mert senkit sem szerettem visszautasítani, és így nem bántottam meg őket, illetve soha nem zavartak meg semmiben. Csak azzal a lánnyal beszélgettem, akivel épp kedvem szottyant.

Most egyedül szerettem volna lenni, hogy alaposan szemügyre vehessem őket. Jól akartam dönteni. Természetesen megvolt a zsánerem, de túlzottan nem válogattam, ha csak egy éjszakára kellett valaki. A hangsúly a jó szexen volt, ám ezúttal olyan lányt kerestem, akivel beszélgetni is lehet. Ez kissé leszűkítette a lehetőségeimet, mert a többségéről tudtam, hogy nem igazán érdemes mélyebb témákba merülni velük.

Ahogy így kellemesen iszogatva nézelődtem, sok-sok élményt idéztem fel magamban. Ott volt például a vörös Tamara, akit egy étterem mosdójában dugtam meg először. Elvittem vacsorázni, és már az asztalnál nem bírtunk magunkkal, úgyhogy diszkrétan félrevonultunk, ami a mellékhelyiségben már kevésbé volt diszkrét, ugyanis bárki hallhatott bennünket, aki felkereste a női mosdót. Bevállalás csajnak tartottam, de egy családi esküvőhöz túlságosan harsány lenne. A pult végében álldogált Lia és Vera. Őket így párban vittem haza néhányszor, mert egymást épp úgy szerették kényeztetni, mint ahogyan engem. Izgalmas éjszakákat töltöttem velük, ám ők sem voltak alkalmasak a feladatra. Szemem most Melindára siklott. A nő hanyagul keresztbe vetett lábakkal ült a fotelben, és a telefonját nyomkodta. Ébenfekete haja megcsillant a fényekben. Ez a nő okos, de túlságosan komoly és uralkodó típus. Persze az ágyban ez is izgató tudott lenni, de hosszútávon idegesítene.

Most az egyszer tanácstalanul üldögéltem. Intettem Tomnak, aki hozott egy újabb italt, és akkor megpillantottam valakit, akit korábban még nem láttam. Világosbarna, hátközépig érő, hullámos haja meglibbent, ahogy szétnézett a helyiségben, majd a pulthoz sétált. Öltözéke nem volt kihívó. Egyszerű kék farmert viselt, ami gyönyörűen feszült a kerek popsiján. Hozzá piros rövid pólót és fehér bőrdzsekit vett fel, ami sokkal érdekesebbé tette a többi lenge ruházatú lánynál. Valamit beszélt a csapossal, majd a lépcső felé vette az irányt. Valószínűleg Louis irodájába tartott.

Talán ez lehetett az új lány, akiről a barátom beszélt. Máris sajnáltam, hogy akkor nem voltam elérhető. Szívesen hazavitettem volna, hogy egészen közélről megismerjem, mint lehetséges jelöltet a kéthetes kiruccanásomhoz. Bár ezt még most is megtehettem. Újra magamhoz intettem Tomot.

– Miben segíthetek, Mr. Howell? – lépett oda hozzám a fiú készségesen.

– Ha lejött a hölgy, aki az előbb ment fel Louis-hoz, küldd ide hozzám.

A fiú kicsit zavartan pislogott, de végül bólintott.

– Rendben. Még egy italt, uram?

– Nem, köszönöm. Egyelőre elég lesz.

Alig pár perc múlva újra feltűnt a lány, és Tom rögtön oda is ment hozzá. Érdeklődve figyeltem a jelenetet. A fiú elmondhatta neki a kérésem, mert a lány felém fordult, majd megrázta a fejét. *Hogy mi? Csak nem vissza akar utasítani?* Türelmetlenül kortyoltam bele az italomba, és továbbra is őket néztem.

Tom újra mondott valamit a lánynak, ezúttal hosszabban, az pedig figyelmesen hallgatta. Végül egy kis grimaszt vágva megvonta a vállát. Louis-nak lesz még dolga vele, mert láthatóan meg kell tanítani az illemre. Egy ügyfelet nem illik visszautasítani, különösen olyat nem, mint én.

Tom az asztalomhoz kísért a bizalmatlan tekintetű szépséget.

– Köszönöm! – biccentettem a fiúnak, majd hellyel kínáltam a lányt.

Tom távozott, a lány pedig kérdően nézett rám, de nem ült le.

– Nem akarsz leülni? – intettem újra a szemközti hely felé.

– Miért hívott ide? – kérdezett vissza.

Magázott, ami elég szokatlan volt ebben a szakmában.

– Munkát kínálok. Természetesen, ha megtaláljuk a közös hangot egymással.

– Miféle munkát? – vonta össze a szemöldökét.

– Először beszéljünk egy kicsit, de örülnék, ha leülnél végre – szóltam rá erélyesebben.

A lány kicsit habozott, de végül ledobta magát velem szemben.

– Így már sokkal jobb. Brandon Howell – mutatkoztam be neki.

– Mit szeretne pontosan, Mr. Howell? – kérdezte ahelyett, hogy ő is bemutatkozott volna.

– Azért legalább a keresztnéved elárulhatnád. Elég nehéz úgy beszélgetni, ha nem tudom, hogyan szólítsalak.

– Christina, de nem értem, miért kell nekünk beszélgetni egymással – vágta rá szemtelenül.

Nem tudtam mire vélni a viselkedését, de inkább szórakoztatott, semmint bosszantott. Christina. Szép neve volt. Legalább annyira szép, mint az arca vagy a sötét szeme, melyek még a félhomályban is igézően csillogtak.

– Gondoltam, nem ártana, ha kicsit megismernénk egymást, mielőtt ajánlatot teszek.

Halkan felnevetett. Szólt a zene, de a nevetése sokkal dallamosabbnak hatott. *Most tényleg kinevetett?* Egyre jobban tetszett ez a pimasz nőszemély.

– Miből gondolja, hogy érdekel az ajánlata? – kérdezte fölényesen.

– Érdekelni fog, hidd el. Iszol valamit?

– Nem kérek semmit, köszönöm. Viszont örülnék, ha végre közölné, mit szeretne – türelmetlenkedett, és közben időnként a bejáratot nézte.

– Vársz valakit, Christina?

– Mi lenne, ha arra válaszolna, amit kérdeztem? Ha ennyire nem akarja elmondani, akkor nem értem, miért hívott ide – háborodott fel a kérdésemen.

Az idejét sem tudtam volna megmondani, mikor beszélt velem utoljára valaki ilyen hangnemben. Lehet, el kellene küldenem, mert eléggé úgy tűnt, túlságosan kezdő még, és ezzel a vehemenciával nem is biztos, hogy beletanul a szakmába. Mégis valami miatt izgatott a személyisége.

– Oké, akkor elmondom – emeltem fel megadóan a kezem. – Egy lányra van szükségem, aki elkísér egy kényelmes útra, és egy esküvőre – közöltem. A zsebembe nyúltam egy tollért, majd a poháralátétre írtam az összeget. – Méghozzá olyanra, aki jó társaság, és legalább ugyanannyira jó az ágyban. Ezért természetesen nagyon jól megfizetem, akárki lesz is az – toltam az alátétet az elkerekedett szemű lány elé.

Ahogy az megpillantotta a kartonlapra írt összeget, rögtön elállt a szava. Hát, igen. A pénz még mindig az egyetlen eszköz, amivel bárkit meg lehet győzni.

– Viszont ahhoz, hogy te legyél a kiválasztott, nem ártana kicsit beszélgetnünk egymással – tettem hozzá mosolyogva, nehogy vérszemet kapjon.

Láttam az arcán, hogy elbizonytalanodott, és igencsak gondolkodott valamin. Aztán Christina egyszerűen átnyúlt hozzám, elvette az italomat, lehúzta, majd hangos koppanással letette az üres poharat. Egy félmosollyal nyugtáztam a mozdulatsort.

– Pontosan mit vár ezért cserébe? – kérdezte grimaszolva, mert túl erős lehetett neki a whisky.

Módfelett tetszett ez az egész szituáció, de Christina őszinte reakciója még inkább. Két ujjamat emeltem Tom felé, aki máris hozott egy-egy újabb kört.

– Már említettem, mit várok. Jó társaságot és jó szexet, méghozzá két héten keresztül. A rokonaimhoz utaznánk, az unokahúgom esküvőjére.

– Szeretem az esküvőket – csúszott ki a lány száján, habár közel sem ez volt a mondandóm lényege.

– Ennek örülök, Christina. Akkor mesélj kicsit magadról, hogy jobban megismerjelek.

– Mit akar tudni?

– Bármit, és kérlek, ne magázz, mert így elég zavaró.

Ivott egy újabb korty italt, és megint a bejárat felé pillantott.

– Rendben. Vállalom – bólintott.

Hangosan felnevettem.

– Ez remek, de én döntöm el, hogy magammal akarlak-e vinni. Nézz szét! – mutattam körbe a pohárral a kezemben. – Bármelyik lány örömmel velem tartana. Szóval mutasd meg nekem, hogy te jobb vagy náluk.

– Fogalmam sincs, jobb vagyok-e. Egy csomó unalmas dolog jellemző rám – vontam meg a vállát.

– Például?

– Pénzügyi diplomám van, nem igazán járok el sehová, állandóan olvasok, időnként komolyzenét hallgatok, szeretem a csendet és a házi kosztot.

Nem hallottam még ettől meglepőbb beszámolót egy eszkört lánytól. Most az én szavam állt el rövid időre. *Christina tényleg egy teljesen normális csaj lenne?*

– Ez egyik sem unalmas – mondtam.

Christina csak hümmögött egyet.

– Miért pont engem néztél ki? – kérdezte.

A poharát forgatta a kezében. Halvány rózsaszínre lakozott, rövid körmein megcsillantak a lámpák fényei. Ezzel legalább nem fogja szétkarmolni a vállam.

– Mert tetszel, és mert veled még nem feküdtem le – feleltem őszintén.

– Ezek szerint a többi lánnyal már igen – jegyezte meg csípősen.

– Nagyjából – ismertem be kicsit sem szégyenlősen.

Erre a válasza Christina kiitta a pohara egész tartalmát, majd az asztalon rezgő telefonjáért nyúlt.

– Elnézést, ezt fel kell vennem. – Felpattant, és távolabb sétált.

Egészen feldobva követtem a tekintetemmel. Kifejezetten bejött ez a lány. Teljesen másnak tűnt, mint a többiek, habár még alig ismertem. Viszont, amit eddig láttam, az meglehetősen tetszett. Újra

megszemléltem formás alakját. Természetes szépségű lány volt, akinek nincs szüksége sem flancos ruhákra, sem egy vagon festékre ahhoz, hogy jól nézzen ki.

– Mennem kell! – lépett vissza hozzám.

– De még nem egyeztünk meg – néztem fel rá értetlenül.

Most tényleg itt akar hagyni? Az ábrázata alapján valóban nem viccelt.

– Akkor dönts el most, mert nem tudok itt maradni – vonta meg a vállát.

Hitetlenkedve csóváltam a fejem, majd én is felálltam. Ez a lány rákényszerít, hogy döntsek. Még az üzleti életben sem engedtem meg senkinek ilyesmit, most mégis hagytam, hogy egy idegen irányítson.

– Kikísérlek, és közben megbeszéljük – mutattam udvariasan a kijárat felé.

Már az is egészen lázba hozott, hogy együtt sétáltunk ki a friss éjszakai levegőre. Legszívesebben most azonnal hazavitettem volna.

– El is vihetlek, bár nem tudom, hová akarsz menni – ajánlottam a szórakozóhely előtt ácsorogva.

– Kocsival vagyok. Nos, akkor mi legyen? – topogott Christina, mint aki tényleg siet valahová.

Néhány másodpercig hezitáltam. Igazából már az első pillanatban tudtam, hogyan fogok dönteni.

– Elviszlek magammal, és remélem, hogy nem fogok csalódni benned.

– Ha mégis, akkor legfeljebb kiderül, hogy rosszul döntöttem – csipkelődött szemtelenül.

A fenébe! Nagyon tetszett nekem ez a lány.

– Jövő hét pénteken indulunk. Add meg a címed, hogy értesítsek – kértem, és már a kezemben tartottam a telefonom, hogy beírjam.

– Inkább mondd meg, hol találkozunk, és ott leszek.

Szóval, nem szeretné, hogy tudjam, hol lakik. Nem baj, bármikor megtudhatom, ha úgy akarom.

– Rendben, akkor itt a névjegyem, rajta az irodám címe. Egy hét múlva, délután hatkor ott várlak – adtam át neki a lapocskát.

– Mit kell vinnem? – A táskájába csúsztatta a névjegyét anélkül, hogy ránézett volna.

– Semmi extrát, és ruhát se hozz sokat. Majd ott veszünk. Nem akarok csomagokkal bajlódni.

– Ahogy akarod. Még valami? – vonta fel a szemöldökét.

Hihetetlen volt ez a lány. Le akart rázni.

– Igen, van még valami.

Christina nagy, sötét szemével kérdően pillantott fel rám. Gyönyörű volt. Hirtelen a tarkójára csúsztattam a kezem, és megcsókoltam. Annyira megdöbbsen, hogy teljesen lefagyott a karjaimban.

– Adj egy kis ízelítőt abból, hogy mi vár rám, Christina! – súgtam neki, majd rögtön újra próbálkoztam.

A lány ajkai megnyíltak előttem, és az utóbbi hónapok legizgatóbb csókjának lehettem részese ma éjszaka. Nyelvem finoman hatolt a szájába, és Christina viszonzta a közeledésem. Elképesztően gyengéden csókolt vissza, miközben kezét óvatosan a mellkasomra helyezte. Annyira felizgatott ez a lány visszafogottság, hogy alig bírtam elengedni.

– Hm, ez jónak ígérkezik. Akkor, viszlát, egy hét múlva – engedtem útjára a hozzám hasonlóan zaklatott állapotban lévő szépséget.